

Poznať Ježiša – skúsenosť učeníkov a naša skúsenosť.

Modlitba: Ježišu, Ty si povedal, že poznáš svoje ovce a tvoje ovce poznajú teba, lebo počúvajú tvoj hlas a idú za tebou. Daj nám Pane milosť poznať ťa, poznať ťa viac, poznať ťa ako nášho Pána a Vykupiteľa. Otvor uši nášho srdca, aby sme ťa počuli a počúvali, aby sme kráčali za tebou dnes - aj po všetky dni nášho života. Amen.

V našom uvažovaní pôjdeme cestou najbližších Ježišových učeníkov.¹ Vstúpme do konkrétnych evanjeliových udalostí a prizerať sa, akým spôsobom učeníci nadväzujú a prehlbujú svoj vzťah k Ježišovi. Cez históriu ich vzťahu k Ježišovi sa budeme snažiť poznávať náš vzťah k Učiteľovi, Priateľovi, Pánovi. Sledujúc ich cestu s Ježišom, pýtajme sa, kde sa dnes nachádzame my sami vo svojom vzťahu s Ježišom. Učme sa od nich, ako máme prehlbovať svoj dôverný vzťah k Majstrovi. Božie slovo bolo pre Matku Celestu najčistejším zdrojom, prameňom pre jej duchovný život. Ježiš jej povedal a hovorí to aj nám:

„Otec vám úplne odovzdal seba samého, keď daroval svetu svoje Slovo. Preto máte v evanjeliu všetko, čo je cesta, pravda a život.“²

Otvorme teda evanjeliá, prizrime sa ceste Ježišových učeníkov a tiež prosme, aby Božie slovo osvetlilo aj náš život. Všetko, čo je napísané v Božom slove je pre nás svetlom, pokrmom a posilou v našom kráčaní za Ježišom! Prvou podstatnou udalosťou v živote učeníkov bolo *poznatie* Ježiša. Stalo sa začiatkom ich osobného vzťahu k Majstrovi. Poznanie Ježiša je prvou, nevyhnutnou etapou vstupu do osobného dôverného vzťahu s Ježišom. Niet skúsenosti osobného vzťahu bez skúsenosti poznania. Hneď na začiatku musíme však dôrazne povedať, že ide o poznanie v biblickom význame. Toto poznanie je niečo viac, ako len intelektuálne, abstraktné pochopenie predmetu či osoby. Poznanie v reči Biblie znamená osobné stretnutie, ktoré preniká až do srdca a mení život. Je to teda poznávanie, ktoré sa stáva stretnutím premieňajúcim vnútro človeka. O takéto poznanie prosil Ježiš pre svojich učeníkov: *„A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista“* (Jn 17, 3). Ján, ktorý zaznamenal túto modlitbu, chápe večný život ako živú vieru, ktorá skutočne vplýva na život. Preto prosí Ježiš za učeníkov, aby mali živú vieru, to znamená, aby priľnuli k Otcovi i k nemu celým svojím životom. O takomto poznaní budeme hovoriť. Ono je prvou etapou v budovaní vzťahu s Ježišom.

Ježiš poznáva učeníkov ako prvý

Keď hovoríme o poznaní Ježiša, môže sa stať, že sa v nás odrazu zrodí presvedčenie, že ono v prvom rade záleží od našej iniciatívy, ale nie je tomu tak. V poznaní Ježiša iniciatíva nevychádza od učeníkov, ale od Majstra. Učeníci poznajú Ježiša, pretože On ich poznal ako prvý. Vzťah k Ježišovi je absolútnym darom; je to milosť. Učeníci túžia poznať Ježiša, pretože najprv On zatúžil po nich a poznal ich. Koľkokrát sa v nás rodí túžba poznať Ježiša, toľkokrát môžeme povedať, že táto túžba je vnuknutím, ktoré sme dostali od neho.

Z evanjeliových udalostí jasne vyplýva, že Ježiš poznal učeníkov skôr, ako ich stretol na brehu mora, na mýtnici. Udivený Natanael sa pýta Ježiša: *„Odkiaľ ma poznáš?“* a počuje odpoveď: *„Videl som ťa prv, ako ťa Filip zavolať...“* (por. Jn 1, 48). Keď sa sv. Pavol vracia ku koreňu svojho stretnutia s Ježišom, vyznáva, že je darom, ktorý nijako nezáleží od neho. Jednoducho vyznáva: *„Boh si ma už v lone matky vybral a svojou milosťou povolal...“* (Gal 1, 15). Pripomína slová Izaiáša a Jeremiáša, ktoré ešte väčšmi prehlbujú jeho vyznanie: *„Pán ma povolal od lona, od života mojej matky spomína mi meno“* (Iz 49, 1); *„Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, skôr, než si vyšiel z lona, zasvätil som ťa“* (Jer. 1, 5).

Prichádzame k prvému, veľmi dôležitému tvrdeniu. Poznanie Ježiša je osobným povolaním každého skôr, ako sa objavil v lone matky. Je povolaním od Otca, ktorý si nás v Ježišovi vyvolil ešte pred stvorením sveta (por. Ef 1, 4). Otec nás, podobne ako Petra, Jána a ostatných učeníkov, pozná od vekov a predurčil nás k tomu, aby sme boli na obraz jeho Syna. Ježiš vyznáva toto tajomstvo v modlitbe k Otcovi, keď mu krátko pred svojím umučením hovorí: *„Zjavil som tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli a dal si ich mne a oni zachovali tvoje slovo. Teraz poznali, že všetko, čo si mi dal, je od teba... Za nich prosím.“*

¹ Spracované podľa o. K. Wonsa SDS

² Rozhovory duše s Ježišom, s. 133

Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji“ (Jn 17, 6-7.9). Stojí za to, aby sme v tejto chvíli naviazali na inú udalosť, opísanú Markom, ktorá nám dovoľí ešte hlbšie pochopiť, čo znamená, že Ježiš poznal učeníkov ako prvý a že ich pred vekmi dostal od Otca.

Evanjelista Marek, opisujúc povolanie učeníkov na hore (Mk 3, 13-19), upozorňuje na to, že keď Ježiš vyšiel na horu, „*povolal tých, ktorých sám chcel*“. Slovo „povolal“ u sv. Marka znamená, že Ježiš si ich vybral a zase tvrdenie „*ktorých sám chcel*“ výrazne podčiarkuje, že vybral ich slobodne (gr. *éthelen*); ešte viac – ide o výraz spočívajúci v hebrejskom slovese, doslovne: vybral „*tých, ktorých si vyhlíadol v srdci*“. Grécka forma slovesa „*chcel*“, ktorú užíva Marek, jasne ukazuje, že voľba sa nestala práve v tom momente. Vtedy sa iba zjavila. Bola ovocím dlhej Ježišovej meditácie. Naozaj, ak nahliadneme do Evanjelia sv. Lukáša, dozvieme sa, že Ježiš pred tým, ako si vyvolil dvanástich apoštolov, strávil celú noc v modlitbe s Bohom (Lk 6, 12).

Potvrdenie, že si vyvolil tých, ktorých „*sám chcel*“, nás dodatočne informuje, že nikto z učeníkov na túto voľbu nevládal. Vybral tých, ktorých si vyvolil vo svojom srdci. Môžeme dodať, ktorých vo svojom srdci videl ako milovaných a vyvolených Otcom ešte pred vekmi. Ježiš nosil učeníkov v srdci skôr, ako ich videl na brehu mora. Nosí v srdci tých, ktorých mu dal Otec. To „*vyvolil v srdci*“ (gr. *éthelen*) súčasne ukrýva v sebe obrovský emocionálny náboj: dôverný vzťah Ježiša k ľuďom. Ježiš má v srdci hlboký cit ku každému, koho si vyvolil Otec. Vidíme teda, že skôr ako učeníci prvý raz videli Ježiša, On ich už poznal „*poznaním*“ plným lásky, poznaním svojho Otca. Táto pravda sa týka každého z nás.

Marek týmto zdôrazňuje, že dôvodom vyvolenia neboli ich kvality, pozitívne vlastnosti či akési osobné čaro. Nevyvolil si tých, ktorí si to sami želali. Nejestvuje nejaké právo na povolanie, nemožno si ho vybrať, čosi, čo sa mi páči. Môžeme byť len povolani, vybraní. Je to Ježiš sám, kto ich má v srdci a vyberá si ich podľa svojej vôle, motívom je jeho láska.

v. 14- 15 „*ustanovil Dvanástich, aby boli s ním a aby ich posielal kázať, s mocou vyháňať zlých duchov*“. Ustanovil – stvoril, vytvoril. A prečo? *Aby boli s ním* – toto je stredobod ich vyvolenia, to je „*srdce*“ ich povolania. Je to dost prekvapujúce, zmyslom celej tejto veľkej scény je, aby Dvanásti boli s ním. A čo to znamená byť s ním? Znamená byť s ním predovšetkým fyzicky – sprevádzať ho na cestách.

Toto byť s ním je prvou vecou, ku ktorej Ježiš povoláva. A má to ešte väčší význam, keď si pripomenieme, že toto je typická formulácia zmluvy: „*Boh s nami a my s ním – Ja budem vašim Bohom a vy budete mojím ľuďom*“. Apoštoli majú vidieť všetko, čo Ježiš koná, majú ho počúvať, majú s ním chodiť. Majú s ním žiť, aby ho potom mohli prinášať iným. A len vtedy, keď budú s ním, môžu ho poznať a iným ohlasovať. A len vtedy, keď sú Dvanásti s ním, sú schopní hlásať slovo s mocou a vyháňať zlých duchov. V prebývaní s Ježišom je zmysel nášho povolania, je v ňom naša identita učeníkov, je v ňom ukrytá plodnosť každej našej misijnej aktivity!

Ak dnes poznáme Ježiša, ak túžime po vzťahu s ním, je to preto, že najprv si On „vyvolil nás“, „nosil“ nás vo svojom srdci ako tých, ktorých si vyvolil Otec! Neboli by sme schopní poznať Boha, ak by on nepoznal v nás, sme Bohom poznaní a teda existujeme!

Pozrime sa na túto pravdu z perspektívy inej evanjeliovej udalosti. V každom prvom stretnutí Ježiša s budúcimi učeníkmi patrí iniciatíva Ježišovi. Zvláštnym momentom tohto poznania je, často zdôraznený Ježišov pohľad. Obráťme svoju pozornosť na stretnutie Ježiša s budúcimi učeníkmi, ktoré opísal sv. Ján (Jn 1, 35-42). Ondrej a Ján idú za Ježišom, po tom, ako im ho ukázal Ján Krstiteľ. Ježiš sa v istej chvíli ujíma iniciatívy: *obrátil sa a videl, že idú za ním*. Potom Ondrej priviedol k Ježišovi svojho brata Petra. A Ján znova píše, že Ježiš sa na neho *zahľadel* a povedal: „*Ty si Šimon, syn Jánov, ale budeš sa volať Kéfas,*“ čo *v preklade znamená Peter* (Jn 1, 42).

V tejto poslednej udalosti – povolania Petra – výrazne vidíme dvojnásobnú Ježišovu iniciatívu. Ježiš sa najprv na neho „*zahľadel*“. Ján používa tento grécky výraz *emblepein*, ktorý hovorí, že Ježišov pohľad bol *prenikavý*, prenikol to, čo je vonkajšie a dostal sa do vnútra Petrovho srdca a svedomia. Potom mu dáva nové meno: Kéfas. Meno v biblickej reči charakterizuje osobu a jej život. Peter po Ježišovom pohľade a po jeho slovách spoznáva v sebe osobnosť povolaného a nový život. Tým, že Šimon dostal nové meno, nastáva akoby odhalenie osobného tajomstva Petrovho života Ježišom, ktorý ho pozná a preniká do hĺbky (por. Ž 139, 1). Od samého začiatku niet pochybností, že je to Ježiš, ktorý prvý pozná a preniká osobné povolanie učeníka. Ako hovorí Apokalypsa, každý dostáva od Boha biely kamienok s novým menom, ktoré nepozná nik, iba ten, kto ho dostane (por. Zjv 2, 17). Ten, kto je Ježišom poznaný, odhaľuje svoje definitívne

povolanie, svoje pravé meno. Cez Ježišovo poznanie sa doň ponára a rodí sa pre opravdivý život, ktorý dostal v ňom od stvorenia sveta.

A ešte jedna úvaha: V každom stretnutí budúcich učeníkov s Ježišom je významná sila a moc, s akou ich Ježiš *pohýna* a *tiahne* za sebou. Robí to bez toho, aby manipuloval ich slobodou a bez jej porušenia. Dokáže v učeníkoch vzbudiť dôveru. Každému z nich osobne hovorí: „Pod’ za mnou“. Prebúda v nich túžbu bližšie ho poznať. S každým nadväzuje jedinečný a neopakovateľný, veľmi osobný vzťah. Ježiš sa sám vyberie na breh mora – na miesto, kde sa točí ich súkromný život, kde pracujú. On sám ich hľadá a nachádza, ešte skôr, ako oni prejavia svoje nadšenie a záujem o neho. Obracia sa na nich a volá ich po mene.

Matka Celesta, keď pre svoje sestry písala rozjímanie na evanjelióvu stať povolania prvých učeníkov - rybárov³, takto píše:

Rozjímaj o láske, akou Ježiš miluje naše duše. Všimni si, že títo dvaja bratia boli spolu pri mori. Boli to chudobní, jednoduchí, nevzdelaní rybári. Ježiš tadiaľ prechádzal a priblížil sa k nim, hoci oni ho ešte nepoznali. Predbehol ich svojou milosťou, postavil sa pred nich a povolal ich, aby išli za ním. Ako prvých si vyvolil Petra a Ondreja a povolal ich, aby boli s ním, aby ho nasledovali. Povedal im: „Pod’te za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“ Pozri, Boh lásky nám chce dať svoje milosti ešte skôr, než ho spoznáme a než po ňom začneme túžiť. Porozmýšľaj o sebe samej a spomeň si, koľko milostí a darov si dostala z Pánovej ruky. Pripomeň si, ako Pán išiel za tebou. Spomeň si, koľkokrát ťa volal, aby si ho nasledovala, ale ty si mu neodpovedala tak, ako by si mala... Duša moja, rozjímaj o tom, že Boh je priateľom chudobných a tých, ktorými svet pohŕda. Všimni si Božiu pokoru. Nielenže sám chcel byť chudobný, ale za svojich apoštolov si vyvolil chudobných rybárov – ľudí, ktorými svet pohŕdal, ba čo viac, za apoštolov si vyvolil hriešnikov. Všimni si, že Boh neberie ohľad na osoby. Vo svojej dokonalej láske miluje a ctí si všetky duše rovnako.

Matka Celesta sa nechávala preniknúť Božím slovom, ktoré bolo pre ňu živé. A so svojimi spolusestrami a dnes s nami všetkými sa delí tým, čím sa ona krmila, čím žila, čím bolo plné jej srdce! *Lebo z plnosti srdca hovorí ústa.* Všimnime si, ako v tomto úryvku prechádza od evanjelióvej stati ku konkrétnej aplikácii pre náš život! Ona jasne vnímala, že každé Božie slovo je pre jej život, a preto to takto podáva aj ďalej.

Hľadím na toho, ktorý ma pozná

Prenesme túto udalosť do našich osobných stretnutí v modlitbe. Všetko má podobný priebeh. V modlitbe Božím slovom vstupujeme do hlbokej *skúsenosti poznania*, ktoré sa uskutočňuje v plnosti milosti. Môžeme poznávať Ježiša, pretože On nás stretáva a poznáva ako prvý. Všetko, čo sa deje v modlitbe, predchádza jeho milosť.

Stojíme pred tým, ktorý nás pozná, ktorý nás *zahliadol*, skôr ako sme sa my priblížili k nemu. Stojíme pred tým, ktorý *vidí do hĺbky nášho vnútra*, ktorý nás nosí vo svojom srdci. Uvedomujeme si, že hľadá na nás ten, ktorý si nás vyhlíadal ešte pred vekmi. Vyvolil si nás od stvorenia sveta, aby sme boli podľa obrazu jeho Syna, svätí a neporušení pred jeho tvárou. Ako hovorí Katechizmus katolíckej cirkvi: *V kontemplácii Ježišov pohľad očisťuje srdce. Svetlo Ježišovho pohľadu osvecuje zrak nášho srdca. Učí nás vidieť všetko vo svetle jeho pravdy* (KKC 2715).

Keď teda vstupujeme do modlitby, prežívame osobné stretnutie s Ježišom, ktorý nás vedie k poznaniu seba samého, nášho skutočného mena, osobného povolania a očisťuje nás od nesprávnych predstáv o sebe; ako Peter, ktorý predtým, ako sa stretol s Ježišom, videl seba ako „*rybára na celý život*“, no po tomto stretnutí namiesto toho čoraz hlbšie odhaľoval svoje skutočné meno: hľadá na seba Ježišovým pohľadom. Najprv sa stane učeníkom, potom apoštolom, Petrom – Skalou Ježišovej Cirkvi.

A napokon prežívame milosť silného pritiahnutia a pohnutia. Cítíme, že vchádzame do osobného a neopakovateľného vzťahu s Ježišom. On sám nás nachádza a volá nás po mene. Pomáha nám pravdivo opísať svoje osobné túžby, ktoré sa môžu zrodiť iba v našom srdci. Cítíme sa byť podnecovaní k tomu, aby sme s ním nadviazali osobný a dôverný vzťah.

Učeníci poznávajú Ježiša

Po prvom stretnutí, v ktorom učeníci cítia, že sú Majstrom poznaní a pozvaní po mene, pomaly prežívajú skutočnosť, že sú vyzvaní, aby vstúpili s ním do hlbšieho vzťahu. Rodí sa v nich *potreba lepšie ho poznať*. Začína sa etapa poznávania Ježiša, hľadania ho. Ján a Ondrej vykročia za ním a pýtajú sa: *Učiteľ, kde*

³ Porov. Mt 4, 18 – 19

bývaš?“ (Jn 1, 38). Nastupuje nová etapa v ich živote s Ježišom. Ak chcú viac poznať Ježiša, musia sa rozhodnúť opustiť seba. Ak chcú ostať jeho učeníkmi, najprv musia opustiť svoj dom, svoju pôdu, svojich najbližších. Pre semitu takéto rozhodnutie hraničilo s heroizmom. Peter sa v rozhovore s Ježišom ešte vráti k téme odchodu z domu a pripomína mu, že opustil všetko: „*Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou*“ (Mk 10, 28). Peter a Ondrej museli opustiť svoju prácu, zanechať siete (por. Mk 1, 18); Ján a Jakub zanechali otca a nádenníkov na lodi (por. Mk 1, 20); Matúš odchádza z úradu mýtnika (por. Mk 2, 14); a Ján a Ondrej sa rozhodnú zanechať svojho majstra, Jána Krstiteľa (Jn 1, 37). Ak chcú poznať Ježiša, nemôžu myslieť na seba, nemôžu sa sústrediť na svoj život, musia mať odvahu a vieru, že keď sa rozhodnú byť s Ježišom, Ježiš ich začne učiť. Sú pozvaní k čoraz väčšej dôvere a spoliehaniu sa na Ježiša. Poznávanie Ježiša vyžaduje od nich, aby zostali u neho a bývali s ním (por. Jn 1, 39).

Predsa však to, čo bolo pre nich v bližšom poznávaní Ježiša najťažšie a spájalo sa s najväčším utrpením, dotýkalo sa osobného vzťahu k Ježišovi. Najťažšie pre nich bolo rozhodnúť sa overiť si vlastnú predstavu o Ježišovi, vlastný obraz Ježiša. Veľmi rýchlo zbadali, že nejdú za takým Ježišom, akého si predstavovali a k akému boli pripútaní. Už predchádzajúci majster Jána a Ondreja – Ján Krstiteľ, pre to veľmi trpel a dlho bojoval so svojou predstavou Ježiša.

Hoci iba on jediný spoznal Ježiša, predsa prežil veľký údiv, že Ježiš, ktorého stretol, nie je tým Ježišom, ktorého obraz nosil v sebe. Spomíname si na jeho rozhovor s Pánom, keď sa diví, že ho má pokrstiť. „*Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?*“ (Mt 3, 14). Matúš píše, že Ján dokonca „odporoval“ Ježišovi. Sme svedkami veľkého napätia a utrpenia Jána Krstiteľa. Bol horlivým Židom, ktorý si inakšie predstavoval prichádzajúceho Mesiáša. Na púšti sa dlho pripravoval na stretnutie a poznanie Ježiša. Náhle pred sebou videl Ježiša tichého, skromného a pokorného. Musel v sebe veľa toho prepracovať, aby súhlasil s Ježišom, ktorý ho svojím príchodom celkom zaskočil. Musel opustiť seba, nastavenie svojej mysle, srdca i vôle, svoje očakávania a túžby. Pracoval na tom celý život. Celý život sa „učil Ježišovi“. Do konca zápasil so svojím rozčarovaním a pochybnosťami. Krátko pred svojou smrťou, keď bol vo väzení, sa prostredníctvom svojich učeníkov pýta Ježiša: „*Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?*“ (Lk 7, 19).

Čo z toho vyplýva pre nás? Boh je väčší ako všetko naše poznanie, naše predstavy. Boha skutočne spoznali a poznali iba pokorní a malí, pretože boli schopní pripustiť si svoju obmedzenosť. Iba tí Ježiša skutočne poznali – a sv. Ján Krstiteľ patrí medzi nich, ktorí si priznali, že ho tak naozaj nepoznajú, a takto dovolili Bohu Otcovi, aby ich on sám viedol k poznaniu Ježiša!

Podobne bolo tomu aj s ostatnými učeníkmi. Najhoršie Ježiša prijímali jeho najbližší, tí, ktorí s ním bývali v Nazarete a boli si až príliš istí svojím poznaním Ježiša, mysleli si, že vedia toho o ňom dosť. Poznali ho ako človeka, ako tesára ale nespoznali ho ako Mesiáša a Boha! Chceli ho odvieť, pretože sa hovorilo: „*Pomiatol sa*“ (Mk 3, 21). Jeho rodáci, poznajúc ho tak, ako sa im javil v každodennom živote – ho zavrhl (Mk 6, 3n), oddelili svoj obraz Božieho pomazaného od Ježiša, rozhodli sa ostať pri vlastných predstavách o Ježišovi, Mesiášovi, pri vlastných túžbach a očakávaniach. Podobne sa začali správať aj obyvatelia iných miest v Galileji. Niekedy to zapríčinila nevera, inokedy strach. Prestrašení obyvatelia gerazského kraja ho prosili, aby od nich odišiel (por. Mk 5, 17).

Zastavme sa pri najbližších Ježišových učeníkoch. Ak pozorne sledujeme v Evanjeliu skúsenosti učeníkov pri poznávaní Ježiša, vidíme, že ono prechádza dlhým a chvíľami neľahkým procesom. Na začiatku sa poznávanie Ježiša stretáva so záľubou a úžasom. Predsa však už od samého počiatku nie je zbavené napätia a ľudského nepochopenia. Pripomeňme si niekoľko vybraných situácií. Ján a Ondrej sa šli pozrieť, kde býva. Najprv šli za ním, a potom u neho ostali. Vtedy prežívajú prvé skúsenosti z poznávania Ježiša, ktoré prináša dobré ovocie. Ich „hľadanie“ Ježiša („*Čo hľadáte?*“) vedie k jeho „nájdenu“ (Našli sme Mesiáša). Pozorujú, že *Rabbi*, za ktorým šli, nie je obyčajným učiteľom, akých bolo v Izraeli veľa. Keď sa delia s Petrom o svoju skúsenosť z pobytu u Ježiša, už nehovoria o ňom „*Rabbi*“, ale „*Mesiáš*“ (Jn 1, 41). Potom sa k nim pripojil aj Ondrejov brat Šimon. Stretáva Ježiša, ktorý mu dáva nové meno.

Od tejto chvíle sa ich chuť poznávať Ježiša stáva ešte rozhodnejšou. Vchádzajú do nového vzťahu s Ježišom. Je to vzťah učeníka s Rabbim (gr. *mathetes* – *didaskalos*). Majú vášnivú túžbu hlbšie poznať Majstra a jeho múdrosť. Sú priťahovaní k „niečomu viac“ ako žiak u obyčajného učiteľa: „*Očami, ušami a všetkými zmyslami*“ vstrebávali jeho náuku a jeho interpretáciu Písma. Jasne cítili, že nie je obyčajným učiteľom: „*Žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci*“ (Mk 1, 22). Ba čo viac – prijímali jeho štýl života, viedli spoločný život a slúžili mu. Modlili sa slovami, ktoré ich On naučil

(por. Lk 11, 1-4). Ježiš ich čoraz hlbšie vovádzal do tajomstva svojho poslania. Hovoril im o Otcovi o jeho dôvernom vzťahu s Otcom. Istého dňa Peter zakúsil milosť vnútorného poznania Ježišovej Božskej hodnosti. Vyznal mu: „*Ty si Mesiáš, Syn živého Boha*“ (Mt 16, 16). Ježiš ho pouča, že dostal zvláštnu milosť, vďaka ktorej ho mohol poznať. Mohol ju dostať iba od Otca. Sám od seba by nebol schopný tak hlboko poznať Ježiša (por. Mt 16, 17). Ján, Jakub a Peter tiež zakúsia zvláštnu milosť na hore Tábor. Poznajú tam premeneného Ježiša – v jeho kráse a božstve (Mt 17, 1-8).

Peter dostal od Otca veľkú milosť poznania Ježiša ako Mesiáša a Syna živého Boha! Bolo to pre Petra „veľkou, najväčšou poctou“ akej sa mu dostalo, veľkým darom Otca. Avšak ani my nie sme ochudobnení. Najväčšou Otcovou túžbou je, aby sme počúvali jeho milovaného Syna, aby sme ho poznali, milovali a nasledovali ho! Aj nám chce Otec dať to, čo dal Petrovi, čo dal Panne Márii, čo dal svätým. Avšak je iba na nás, či o to stojíme, či to chceme, či je to aj našou túžbou...?

Moje poznávanie Ježiša

Naša cesta poznávania Ježiša v evanjeliovej kontemplácii prechádza tými istými etapami. Priťahovaní Ježišom túžime po tom, aby sme ho lepšie poznali. Najprv sme pozvaní opustiť seba samých. Ak chceme vidieť, kde býva a ostať u neho, musíme sa rozhodnúť odtrhnúť sa od seba samých, od svojich záujmov. Musíme na to obetovať čas. V poznávaní je dôležité zaangažovanie celej svojej bytosti, podobne ako tomu bolo u učeníkov, ktorí sa nezastavili pri rozhovore „o Ježišovi“, ktorý mali s Jánom Krstiteľom, ale šli za Ježišom a ostali u neho. Ba čo viac: ak chceme naozaj poznať Ježiša, musíme mu dovoliť, aby sa nám dal poznať taký, aký v skutočnosti je. Musíme zrušiť vlastné schémy, obrazy, musíme sa vzdať vlastných predstáv o Ježišovi, musíme sa vzdať egoistických túžob, ktorými by sme mohli manipulovať jeho osobou, formovať Ježiša na vlastný obraz – takého Ježiša, akého by sme chceli mať.

To znamená, že naše poznávanie Ježiša bude spojené s rezignáciou z vlastných očakávaní voči nemu a tiež s námahou hľadania ho tam, kde nám dovolí, aby sme ho našli. Nie vždy to budú miesta, kde by sme ho chceli navštíviť, nie vždy ho budeme stretávať len pri tých osobách, v tom prostredí, kde nám je dobre. Ak ho však budeme úprimne hľadať, ako učeníci, nájdeme v ňom svojho Spasiteľa, ktorému je možné všetko, ktorý koná zázraky tam, kde my zalamujeme rukami, ktorý dokáže rozmnožiť naše bezvýznamné sily a uzdraviť naše dlho krvácajúce rany.

Proces prehlbovania vzťahu, ktorý sme pozorovali medzi učeníkmi a Ježišom, nám poukázal aj na to, že Ježiš nás okrem toho, že ho poznávame pri modlitbe, bude viesť k veľmi radikálnemu spojeniu s ním okrem iného aj cez verné počúvanie jeho slova, poznávanie jeho štýlu života, cez modlitbu, ktorej nás On sám bude učiť. Nezávisle od osobného povolania budeme priťahovaní k hlbšiemu prebývaní s ním, aby sme ho hlbšie poznávali. Bude nám udeľovať milosť, aby sme ho vnútorne poznali takého, aký je, ako ho vidí Otec. Budeme sa vtedy cítiť, tak ako Peter, ako on budeme pri modlitbe cítiť, že sme vo svetle a budeme opakovať: „*Dobre je nám tu*“ (Lk 9, 33).

Kríza učeníkov pri poznávaní Ježiša

Učeníci pri poznávaní Ježiša predsa len neboli zbavení vnútorného napätia. Ba čo viac, pri poznávaní Majstra v nich narastala, spočiatku neviditeľná, kríza. Postupom času, ako žili blízko neho, pozorovali, že ich predstava o Ježišovi a s ňou späté očakávania sa nespĺňajú. Čoraz menej ho chápali, nie vždy sa k tomu priznávali. Ježiš ich začne na to upozorňovať. Raz, keď sa začali trápiť, že nemajú chlieb, obrátil sa na nich so silnými slovami, pripomínajúc im zázrak rozmnoženia chleba, ktorý nie tak dávno vykonal: „*Ešte nechápete a nerozumiete? Máte otvorené srdce? Máte oči a nevidíte? Máte uši a nepočujete?*“ (Mk 8, 17-18).

Nedokázali sa priznať k nepokoju a strachu, ktorý v nich vzbudzovali Ježišove slová a jeho správanie, keď hovoril zástupom o potrebe zaprieť seba samého, keď sa ukázal ako priateľ hriešnikov a mýtnikov. Zdá sa, že postupne sa stráca vzťah otvorenosti a dôvery voči Ježišovi. Kríza narastá zvlášť vtedy, keď z jeho úst počujú, že bude trpieť, že bude zavrhnutý a zabitý.

Matúš píše, že keď Ježiš druhýkrát hovoril o umučení, „veľmi sa zarmútili“ (Mt 17, 23) a Marek obracia pozornosť na nedostatok chápania a strach, ktorý ich uzatváral. Potvrďuje, že počúvajúc Ježiša, „*necháпали toto slovo a pýtať sa ho báli*“ (Mk 9, 32).

Moje krízy v poznávaní Ježiša

Musíme priznať, že opravdivé a veľkodušné poznávanie Ježiša bude spojené s utrpením – ako tomu bolo v prípade učeníkov. Ježiš nás bude očisťovať od našich mylných predstáv. Bude nás viesť do krízy zakaždým, keď ho budeme hľadať a poznávať iba tak po ľudsky – ako Peter, skôr ako zaplakal na Pilátovom nádvorí a nanovo uvidel Ježišovu tvár. Je dôležité, aby sme boli voči Ježišovi úprimní ako Peter a nie uzavretí ako Judáš, aby sme dokázali pred Ježišom hovoriť o svojich pochybnostiach a vzburách, aj o výčitkách. Ak ostaneme úprimne hľadajúcimi ako Peter, Ježiš nás bude očisťovať od našej pýchy. Možno nám dovolí skúsiť, že ho tak opravdivo „nepoznáme“; dovolí nám zaplakať nad naším falošným obrazom Ježiša, ako to dovolil Petrovi; a bude nás chrániť pred falošnou hanbou, keď budeme pred ním hovoriť ako Peter: „*Odíd' odo mňa, lebo som človek hriešny*“ (Lk 5, 8)

Jedno je isté, poznávanie Ježiša je procesom, ktorý trvá celý život, je cestou hľadania, ktorú nemôžeme vtesnať do nejakej schémy, ani nemôže podľahnúť rutine. Je to skúsenosť, ktorá vedie do hĺbky nášho vzťahu k Ježišovi: od poznania svojho pohľadu na Ježiša k jeho poznávaniu prostredníctvom neustáleho hľadania a nachádzania ho tam, kde dnes býva. Je to pozvanie, ktoré nás bude čoraz viac očisťovať, bude nás robiť priesračnými pred Bohom a krásnymi pred Otcom, ktorý nás predurčil na to, aby sme boli svätí a nepoškvrnení pred jeho tvárou. Čím hlbšie budeme poznávať Ježiša, tým viac sa bude napĺňať Ježišova túžba, ktorú vyriekol v modlitbe k Otcovi: „*Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja, aby videli moju slávu, ktorú si mi dal.*“ (Jn 17, 24).

Poslanie Ducha Svätého

Ježiš poznal obmedzenosť svojich učeníkov, poznal veľmi dobre ich nechápavosť, malú vieru, otupenosť srdca. Mal s nimi a má aj s nami veľkú trpezlivosť, vie, že dielom Ducha Svätého je, že ho budeme skutočne poznať a milovať, a pretože sa necháme milovať a preniknúť jeho láskou, budeme až vtedy poznať, a toto poznanie bude neustále rásť až do definitívneho naplnenia vo večnosti. A sv. Pavol to výstižne povedal: „*Teraz vidíme len nejasne, akoby v zrkadle, no potom z tváre do tváre. Teraz poznávam iba čiastočne, ale potom budem poznať tak, ako som aj ja poznáný*“.⁴

Nádherný hymnus k Duchu Svätému: Veni Creator Spiritus, pochádzajúci už z IX. stor. – v našom preklade: Príď Duchu Svätý tvorivý; má v poslednej šiestej strofe takéto slová: Nauč nás Otca poznávať a jeho Syna milovať a v teba, Ducha obidvoch, daj veriť vždy, vo všetkých dňoch.⁵

Čo znamená, že **Duch Svätý nám dáva poznávať Otca**?

Znamená to, že Duch Svätý nám dáva poznať Boha ako Otca nášho Pána Ježiša Krista a ako nášho Otca! Oba tieto významy sú so sebou úzko prepojené. Ježiš je v Novom Zákone predovšetkým tým, kto pozná Otca: „Ja poznám Otca“ – toto Ježiš opakuje neustále⁶ a tiež hovorí: „Nik nepozná Otca – iba ten, komu to Syn bude chcieť zjaviť“ (por. Mt 11, 27). Môžeme sa teda pýtať, prečo máme prosiť Ducha Svätého, aby nám dal poznať Otca, prečo radšej sa s touto prosbou neobrátime priamo na Ježiša? No preto, lebo Duch Svätý nám dáva poznať, pochopiť a vierou prijať to, čo nám Ježiš zjavil o Otcovi! Dáva nám „vnútorné“ poznanie, ktoré spočíva na skúsenosti. Ježiš učeníkom povedal, že Tešiteľ ich naučí všetko a pripomenie im všetko, čo im povedal⁷, a v prvom rade to, čo im povedal o Otcovi. Duch Svätý má uviesť učeníkov – nás do plnej pravdy⁸, čiže dá nám poznať Otca!

Sv. Pavol píše: Pretože ste synmi, poslal Boh do našich srdc Ducha svojho Syna a on volá: „Abba, Otče!“⁹ V hĺbke nášho srdca Duch Svätý nám pomáha poznávať Boha ako nášho Otca a nás ako jeho deti! Tak ako Duch Svätý viedol Ježiša a dal mu zakusovať Otcovu lásku, ako počul, že je „milovaným Synom, ako sa v ňom modlil a volal: Abba, tak Duch Svätý koná aj v nás toto svoje dielo.

Keď veľký cirkevný spisovateľ prvých storočí Tertulián komentoval modlitbu Otče náš, zvolal: Šťastní (sú tí), ktorí poznajú Otca! Toto poznanie dáva požehnanie, radosť, šťastie, vlieva istotu, dovoľuje nám cítiť sa

⁴ 1 Kor 13, 12

⁵ Spracované podľa: R. Cantalamessa: Pieśń Ducha Świetego, s. 410- 443

⁶ Porov. Jn 7, 29; 8, 55; 10, 15

⁷ Jn 14, 26

⁸ Porov. Jn 16, 13

⁹ Gal 4, 6; por. Rim 8, 15- 16

neporaziteľnými. Mení od základov náš postoj k sebe samým, dáva nám hlboké seba prijatie, pravdivú identitu Božieho syna alebo dcéry!

Toto bolo kľúčovou skúsenosťou v živote každého svätého, aj v živote bl. Matky Celesty!

*Boh poslal na svet Syna lásky preto, aby sme skrze neho všetci spoznali Boha ako svojho Otca. Prichádza, aby ti ukázal cestu do neba, aby ti ju otvoril.*¹⁰

Ježiš nám dal spoznať Boha ako Otca a zároveň nám dal spoznať, kým je každý z nás, kým je každý z nás v jeho očiach! Celý život nám nebude stačiť, aby sme pochopili túto najväčšiu pravdu o nás! Každé zjavenie Boha je aj zjavením toho, kým sme my. Keď sa Boh približuje ku každému z nás, a dáva sa nám viac a viac poznať, a ak sa my otvárame, ak chceme počúvať, deje sa niečo nádherné: V jeho očiach vidíme odraz svojej tváre, v jeho blízkosti, v priateľstve s ním, spoznávame kým naozaj sme! Spoznávame, že našou najhlbšou identitou, našou najväčšou krásou, dôstojnosťou je, že sme Božími deťmi! Od tohto momentu už nie sme sami, nie sme opustení! Otec aj mne hovorí, hovorí každému z nás: Ty si moja milovaná dcéra, ty si môj milovaný syn! Toto je moja najväčšia hodnota!

Mária Celesta vo svojich úvahách na modlitbu *Otče náš* takto píše:

Duša moja, ponor sa dnes do týchto Božích láskyplných slov, ktorými ťa tvoj Boh učí milovať a modliť sa. Rozjímaj o nich hľadiac s láskou a v pokoji na Otca, ktorý je v nebi a teší sa z toho, že je tvojím Otcom, ba chce, aby si ho tak nazývala, hoci si len pozemským človekom.

„Nový človek, znovuzrodený a vrátený svojmu Bohu prostredníctvom jeho milosti, povie na prvom mieste: *Otče*, lebo už začal byť synom.“¹¹ Buďme si istí, že vždy keď sa modlíme modlitbu *Otče náš*, modlí sa v nás Duch Svätý. Modlí sa v nás Duch Svätý a Otec počuje tie isté slová aké počul od Ježiša!

Keď prosíme Ducha Svätého, aby nám dal poznať Otca, prosíme predovšetkým o to, aby nám dal poznať jeho lásku! Toto je najdôležitejšou úlohou Ducha Svätého – rozlievať v našom srdci Božiu lásku! Môžeme a máme sa modliť o to najpodstatnejšie pre náš život: Daj nám Duchu Svätý poznať Otcovu lásku k nám, daj mi poznať Otcovu lásku voči mne, a to mi stačí! Aby sme mohli spolu so sv. Jánom vykriknúť v úžase:

„*My, čo sme uverili, spoznali sme lásku akú má Boh k nám.*¹² *On prvý miloval nás.*¹³ *Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec: voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme.*¹⁴

Duch Svätý nám otvára oči a uši, otvára srdce, aby sme nielen „vedeli“, že Boh je láska, nielen aby sme túto lásku spoznali, ale aby sme jej aj uverili. Uveriť Božej láske znamená prijať ju osobne, znamená uveriť, že Boh mňa miluje! Vykriknúť ako sv. Pavol: „Ježiš Kristus ma miluje a seba samého vydal za mňa!“ Gal 2, 20

Prijať Božiu lásku do svojho života znamená napiť sa osobne z prameňa. Uveriť v Božiu lásku zahŕňa tri slová: potrebujem, dôverujem, odovzdávam sa. Potrebujem Božiu lásku, dôverujem jej čiže opieram sa o ňu, odovzdávam sa jej – vydávam sa jej úplne.

Duch Svätý nám teda dáva spoznávať Otca a **dáva nám poznať aj Ježiša**. Šiesta strofa hymnu *Veni Creator Spiritus* pokračuje: a daj nám Syna milovať (v slov. preklade), doslovný preklad z lat. originálu je: Daj nám tiež poznať Syna. V podstate náš slovenský preklad, hoci sa odchyľuje od originálu je tiež výstižný, lebo iba ak milujeme, skutočne poznáme, a na druhej strane poznanie nás vedie k láske. Sv. Ján povie: „Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska.“¹⁵

Keď prosíme a modlíme sa: Duchu Svätý, daj nám poznať Syna, týmito slovami prosíme, aby nám ukazoval Ježišovu Tvár. Duch Svätý je tým, ktorý nám dáva poznať kým Ježiš je a kým je pre mňa, čo pre mňa vykonal.

Sv. Pavol pri Damasku poznal Ježiša, zakúsil osobné stretnutie s ním. „*Lebo Boh, ktorý povedal: „Nech z temnôt zažiarí svetlo,“ zažiaril aj v našich srdciach na osvietenie poznania Božej slávy v tvári Ježiša*

¹⁰ Meditácie na Advent, s. 85

¹¹ Sv. Cyprián, KKC 2782

¹² 1 Jn 4, 16

¹³ 1 Jn 4, 19

¹⁴ 1 Jn 3, 1

¹⁵ 1 Jn 4, 8

*Krista.*¹⁶ Pavol bol Ježišom poznaný, a preto ho mohol spoznať, lebo On zažiaril v jeho srdci, a zažiaril tak, že všetko iné poznanie, všetko, čo Pavol získal, na čom si zakladal bilo pre neho ničím.

*Ale čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu. A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista a našiel sa v ňom bez vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale s tou, ktorá je skrze vieru v Krista - spravodlivosťou z Boha, založenou na viere -, aby som poznal jeho, moc jeho zmŕtvychvstania a účasť na jeho utrpení tým, že sa mu pripodobním v smrti, aby som tak nejak dosiahol aj vzkriesenie z mŕtvych. Nie že by som ho už bol dosiahol, alebo že by som už bol dokonalý, ale bežím, aby som sa ho niekedy zmocnil, ako sa aj Kristus Ježiš zmocnil mňa.*¹⁷

Osobnú skúsenosť a poznanie Krista nemôže nič prevýšiť. Poznanie znamená pre Pavla osobný, hlboký vzťah s Kristom, ktorý sa začal na ceste do Damasku. V tomto stretnutí prebral Kristus plnú iniciatívu a preto Pavol vie, že to čím je, je z Božej milosti (1 Kor 15,10). Bezpodmienečný dar lásky, dovoľuje Pavlovi nazvať celú jeho dovtedajšiu snahu a poznanie stratou. Vlastná námaha a spravodlivosť sú premenené na spravodlivosť viery v Krista, ktorý zomrel, a zomrel zaňho osobne, a vstal z mŕtvych (Gal 2,20-21). Všetko o čo sa Pavol zasadzoval, o čo sa snažil, na čom mu záležalo sa stalo ničím, dokonca odpadkami. Pavlom použitý termín (v. 8: *skýbala*= odpadky) má negatívnu, dokonca vulgárnu konotáciu, v ktorej nadobúda význam «výkaly, hnoj». Tak silné slovo na porovnanie toho, čím sa preň stalo všetko, čo malo pred tým v jeho očiach hodnotu a význam. Tým dáva vyniknúť tomu, čo mu bolo darované. Stretnutie s Kristom mu umožnilo nové videnie a hodnotenie udalostí, oslobodilo ho od seba samého a od tendencie používať Boha podľa svojich predstáv. Na jednej strane by sme mohli povedať, že Pavol sa na základe svojho zážitku rozhodol raz a navždy. To platí v plnom zmysle slova o cieľi, ktorý sa Pavlovi otvoril a ku ktorému je všetko orientované: *aby získal Krista*. To čo bolo ziskom je stratou, lebo ziskom sa stal sám Kristus. Ale nie je to zisk, ktorý by Pavol vlastnil. Práve naopak, je to jediné, čo je tak dynamické, že ho necháva neustále v pohybe. Motivácia, «kvôli Kristovi», a základná orientácia, «aby som získal Krista», sa stali pre Pavla kritériom rozlišovania.¹⁸

Duch Svätý nám dáva poznať Krista, a Pavol dodáva, že nám ho dáva poznať ako Pána! „*Nik nemôže povedať: „Ježiš je Pán“, iba ak v Duchu Svätom.*“¹⁹

Slovo vyznania: Ježiš je Pán; je sprítomnením Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania – lebo preto je Ježiš Pánom! Sila tohto vyznania spočíva tiež v tom, že zahŕňa rozhodnutie. Kto ho vypovedá, rozhoduje o zmysle svojho života. Je to akoby hovoril: Ty si mojím Pánom, odovzdávam sa Ti, Ty si môj Spasiteľ, môj Učiteľ, Ty si môj Vládca! A preto zlí duchovia, ako to čítame v evanjeliu nikdy nepovedia: Vieme, kým si: si Pánom! Povedia: Si Boží svätý, si Boží Syn. Nemôžu povedať: si Pán, lebo to by znamenalo podriadenie sa.

Ježiš existuje, je živý! A práve k tejto skúsenosti nás vedie Duch Svätý, tak ako k nej dovedol Pavla, Matku Celestu aj všetkých svätých! Aj nám chce dať vznešenosť poznania Ježiša, chce sa nás zmocniť! Sv. Pavol sa prihovára aj za nás, ten kto spoznal Krista, kto spoznal silu jeho lásky, chce, aby aj iní zakúsili osobne vo svojom živote túto premieňajúcu silu a jedinu istotu v živote!

*„Nech vám Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dá Ducha múdrosti a zjavenia, aby ste ho poznali. Nech osvieti oči vášho srdca, aby ste vedeli, aká je nádej z jeho povolania, aké bohatstvo slávy je z jeho dedičstva vo svätých...“*²⁰ „*Aby ste mohli so všetkými svätými pochopiť, aká je to šírka, dĺžka, výška a hĺbka a poznať aj Kristovu lásku, presahujúcu každé poznanie, aby vás naplnila Božia plnosť celá.*“²¹

¹⁶ 2 Kor 4, 6

¹⁷ Flp 3, 4b- 12

¹⁸ Spracované podľa sr. Fides CJ

¹⁹ 1Kor 12, 3

²⁰ Ef 1, 17- 20

²¹ Ef 3,18 - 19

Kde nám Duch Svätá dáva poznať Ježiša?

1. **Božie Slovo.** Sv. Hieronym povedal azda najznámejšiu vetu: Kto nepozná Písmo, nepozná Krista. Ježiš v desiatej kapitole Jánovho evanjelia hovorí, že pozná svoje ovce, a že jeho ovce poznajú jeho, lebo počúvajú jeho hlas a idú za ním. A preto čím viac budeme započúvaní do jeho slova, budeme poznať jeho hlas, budeme poznať Toho, ktorý k nám hovorí a ktorý nás chce viesť. Odvolávam vás na naše stretnutie o Božom slove a o modlitebnom čítaní Písma – lectio divina (január 2018).
2. **Eucharistia.** V eucharistii sa nám jedinečným spôsobom dáva Kristus. V nej sa nám on sám dáva, prijíma a žije v nás! V nej prijímame Ježiša a prijímame aj Otca aj Ducha Svätého. V nej máme spoločenstvo s celou Najsvätejšou Trojicou. „Zjednotiť sa s Ježišom v Eucharistii, znamená zjednotiť sa tým, kto „žije pre Otca“ a „v Otcovi“.²²

O eucharistii v živote Márie Celesty a o účinkoch prijímania eucharistie v našom živote sme si hovorili v máji 2018.

3. **Modlitba.** Bez modlitby sa v našom poznávaní Ježiša nepohneme. Ak sme s Ním, ak počúvame jeho slovo, sme na najlepšej ceste, aby sme ho poznali a milovali. A nezabúdajme, že to on prvý vyšiel v ústrety nám a chce byť s nami! Duch Svätý chce sa modliť v nás, chce nás premieňať na Ježiša, aby sme mali jeho zmýšľanie a cítenie, aby sme boli jeho živými ratolesťami! A toto je tiež najväčšou Otcovou túžbou – aby v nás uvidel Ježiša, aby v nás On žil!

Toto sú tri privilegované „miesta“ kde poznáme Ježiša a rastieme v poznávaní Krista, ale treba aj povedať, že každá situácia, človek, svet okolo nás, náš každodenný život je taktiež tým priestorom, kde môžeme zakúsiť jeho dotyk, jeho pohľad, ktorý nás preniká, ktorý vie o nás všetko, ktorý vie, či sedíme, či stojíme, ktorý nás pozná a miluje nás!

Pre Matku Celestu celý Ježišov život, počnúc od jeho Vtelenia a Narodenia je jedným veľkým volaním Boha po láske, po tom, aby sme prijali dar, ktorý nám dáva, aby sme chceli ho prijať a milovať. Nad touto neúnavnou, neústupčivou Božou láskou jednoducho žasne a akoby nemôže o tom nehovoriť:

Boh lásky prichádza volať ľudské srdcia. Chce sa nám darovať. Ale ľudia ho odmietajú a vravia mu, že niet preňho miesta... Uvažuj o dobrote milujúceho Boha. Napriek tomu, že človek ho odmieta a odháňa, sa vracia a znovu klope na dvere ľudského srdca. Opätovne prichádza so svojimi dobrými nadchnutiami a plný lásky, stále klope, až kým mu otvorí. Chce sa podarovať všetkým, ale mnohí ho nielenže neprijímajú, ale dokonca ho neslušne a nevd'áčne vyhánajú a odmietajú. Uvažuj o tom, koľko ráz už kopal na dvere tvojho srdca a ty si mu odpovedala, že niet preňho miesta... On však vo svojej nekonečnej láske neprestal kopať na dvere tvojho srdca ... Túži nájsť prilytý v tvojom srdci. Neviditeľný Boh sa stal viditeľným pre teba. Chce, aby si ho poznala, milovala a objala. Rodí sa zaodetý do ľudského tela, aby sa ti pripodobnil. Počúvaj, čo o tomto obdivuhodnom narodení spieva Cirkev: „Keď takto poznávame Boha viditeľne, nech nás on sám strhne k láske vecí neviditeľných.“²³ Kvôli tebe sa stal chudobný a daroval sa ti celý so všetkými svojimi nekonečnými pokladmi. Na svete nechce vlastniť nič iné len srdce človeka. Nechce iné, len aby si ho milovala. Jeho láska k tebe ho urobila chudobným, pokorným a opovrhovaným. Priviedla ho k tomu, že sa narodil v maštali a zomrel na kríži. Moje nevd'áčné srdce, ako to, že nehoriš z lásky k milujúcemu Bohu?! Zamĺkni, prizerať sa a obdivuj.²⁴

Na základe evanjelií Matka Celesta vo svojich meditáciách zdôrazňuje postoje ľudí, ktorí sa otvorili pre poznanie Ježiša, ktorí ho spoznali a prijali. Aké sú to?

1. Viera a odovzdanosť
2. Pokora a jednoduchosť
3. Čistota srdca a láska

²² R. Cantalamessa, Hymn ciszy, porov. s. 95- 97

²³ Vianočná prefácia: O Kristovi – svetle sveta.

²⁴ Meditácie na Advent a Vianoce, por. s. 91- 95

Tieto postoje vidíme v Máriinom a Jozefovom živote, vidíme ich u sv. Alžbety, pastierov, Simeona a Anny, ba dokonca aj v mudrcoch z východu.

Prosme slovami bl. Márie Celesty, modlime sa, aby sme boli otvorení prijať dary a milosti, ktoré nám chce dať. Vyprosujme si pre seba aj našich blízkych hlboké poznanie, ktoré nás privedie k láske a k rozhodnutiu odovzdať Bohu celý svoj život:

Ježišu, daj sa poznať aj môjmu srdcu. Radosť môjho srdca, otvor a osviet' oči mojej mysle. „Daj mi chápanosť a ja tvoj zákon zachovám a celým srdcom sa ho budem pridržať“ (Ž 119, 34). Pane, daj sa mi poznať, aby som ťa milovala a z celého srdca zachovávala tvoj svätý zákon, pretože ešte ťa dostatočne nepoznám ani nemilujem. Ba často ťa urážam, pretože väčšmi milujem seba samú a stvorenia, svoje chutky a to, čo mi vyhovuje, a správam sa, akoby som ťa nepoznala.

Život môjho srdca, bez teba som slepá, mŕtva a pozbavená milosti. Ty si moja spása, ty si moje svetlo, bez teba som iba tmou. Ty si moje božské slnko a potešenie môjho srdca. Pomôž mi, aby som ťa skutočne milovala. Daj mi čistú lásku, aby som nič nemilovala viac než teba.²⁵

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...

Bl. Mária Celesta, oroduj za nás!

²⁵ Meditácie cez rok, s. 36- 37